

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci **žalobce: T. T. T.**, zastoupeného Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2017, č. j. MV-38056-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 9. 5. 2017, č. j. MV-38056-4/SO-2016, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 2. 2017. č. j. OAM-15476-64/TP-2014, byla dle § 75 odst. 2 písm. g) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně

některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce ze dne 27. 8. 2014 o povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek, když po delší dobu neplnil účel vydaného pobytového oprávnění na území České republiky. Žalobce v době podání žádosti na území České republiky pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, avšak minimálně od 7. 3. 2016 prokazatelně vykonával závislou práci ve společnosti M. A. P., s. r. o.

Žalobce podal proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 9. 5. 2017, č. j. MV-38056-4/SO-2016, žalobu, v níž nerozporoval skutková zjištění správních orgánů, namítal však (viz vymezení základních žalobních bodů při jednání dne 29. 11. 2017 /list číslo 64 soudního spisu/), že neplnění účelu dosavadního pobytového oprávnění na území České republiky žadatelem o povolení k trvalému pobytu nelze hodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) o pobytu cizinců. Žalobce je přesvědčen, že výklad neurčitého právního pojmu „veřejný pořádek“ byl žalovaným proveden v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí správní soudů. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009 – 68, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011- 85, a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Dle žalobce se žalovaný též odchýlil od vlastní ustálené rozhodovací praxe, kterou žalobce dokládal fotokopii dvou rozhodnutí žalovaného, z nichž mělo být patrné, že *„není možné na výkon nelegální práce vztáhnout výhradu závažného narušení veřejného pořádku a zamítnout žádost o povolení k trvalému pobytu z důvodu uvedeného v § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců“*. Tímto postupem žalovaného měl být žalobce zklamán ve svém *„legitimním očekávání“*

Žalobce dále správním orgánům vytknul, že v rozporu s § 57 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), *„rozhodly o tom, že se žalobce dopustil nelegální práce“*. Na tuto námitku dle žalobce žalovaný ani adekvátně nereagoval. Podle žalobce jsou též *„naprosto nepřezkoumatelné“* závěry žalovaného *„o přiměřenosti rozhodnutí“* ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Celkově žalobce hodnotí ústy svého zástupce postup správních orgánů jako *„šikanózní“*, neboť žalovaný *„naprosto úmyslně vydává opakovaně naprosto nezákonná rozhodnutí pouze za účelem protahování řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, aby mezitím účastník řízení přišel o nižší pobytová oprávnění“*.

Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vzhledem k tomu, že se žalobní námitky shodují s námitkami uplatněnými žalobcem v rámci odvolacího řízení, odkázal žalovaný ve vyjádření k žalobě na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené

rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně soud uvádí, že žalobce v žalobě v podstatě pouze opakuje námitky uplatněné v řízení před správními orgány (srov. text odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 3. 2017 a text žaloby), s nimiž se však správní orgány (zejména žalovaný) řádně a velmi podrobně vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí (která soud hodnotí jako plně přezkoumatelná, věcně správná a zákonná). Vzdor uvedenému žalobce v žalobě na argumentaci obsaženou zejména v odůvodnění rozhodnutí žalovaného nijak nereagoval [na tomto místě je vhodné připomenout, že uvedení konkrétních žalobních námitek /§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s./ zásadně nelze nahradit opakováním námitek uplatněných v odvolání či snad pouhým odkazem na takové podání, a to proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí /proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně/, než které je předmětem přezkumu soudem /rozhodnutí žalovaného/ - k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, rozsudek téhož soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 98/2007-73, oba dostupné na www.nssoud.cz; tyto závěry Nejvyššího správního soudu obstály i v testu ústavnosti /srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07/]. Jelikož soud považuje vypořádání zmíněných námitek ze strany žalovaného za správné a vyčerpávající, plně odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí a k věci pouze stručně dodává následující:

Jak již bylo uvedeno výše, žalobce na území České republiky pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Následně podal žádost o povolení k trvalému pobytu, správní orgány však zjistily, že od 7. 3. 2016 žalobce vykonával závislou práci ve společnosti M. A. P., s. r. o. Ani žalobce toto skutkové zjištění nezpochybnil, naopak v řízení před správními orgány uvedl (výslech ze dne 19. 7. 2016), že pracuje u linky na tři směny, kontroluje a balí výrobky, jiný příjem než příjem od M. A. P., s. r. o., nemá, nepodniká a v „*blízké budoucnosti*“ nemá v plánu podnikat (v podrobnostech viz zejména stranu 2, 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí). Správní orgány proto dospěly k závěru, že žalobce po delší dobu neplnil účel vydaného pobytového oprávnění na území České republiky, čímž závažným způsobem narušil veřejný pořádek, a proto jeho žádost podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců zamítly. Takový závěr správních orgánů je dle názoru soudu akceptovatelný.

Podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie.

Výkladem neurčitého právního pojmu „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“ se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v odůvodnění usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS. Rozšířený senát akceptoval obecný závěr dříve vyslovený druhým senátem (bod 31 usnesení), že veřejný pořádek je normativní systém, na němž je založeno fungování společnosti v daném místě a čase a jenž v sobě zahrnuje ty normy právní, politické, mravní, morální a v některých společnostech i náboženské, které jsou pro fungování dané

společnosti nezbytné. Dále konstatoval, že při výkladu pojmů veřejný pořádek, resp. závažné narušení veřejného pořádku, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.

V odůvodnění rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, Nejvyšší správní soud akcentoval, že při výkladu uvedených pojmů je třeba přihlížet také k intenzitě zásahu do práv cizince. Například zrušením trvalého pobytu cizinci dochází k omezení práv, která cizinec již dříve nabyt, při zamítnutí žádosti o trvalý pobyt a priori ke zhoršení postavení cizince nedochází, neboť dosud výhod spojených s trvalým pobytem nepožíval. Vzhledem k tomu, že neudělení povolení k trvalému pobytu představuje méně intenzivní zásah do právní sféry cizince, postačí pro kvalifikaci určitého jednání žadatele jakožto závažného porušení veřejného pořádku relativně menší intenzita [v porovnání s vyhoštěním cizince na základě § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců].

Zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn - např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81). Účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, tudíž musí být skutečně naplněn. Plnění účelu pobytu je tak jednou ze základních povinností cizince pobývajícího na území České republiky. Proto např. za závažnou překážku prodloužení pobytu cizince (§ 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b/ s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j/ věta druhá zákona o pobytu cizinců) je třeba považovat situaci, kdy po delší dobu nebyl naplněn účel povoleného pobytu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 – 35, či rozsudek téhož soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015 – 35). Na tomto místě je nutno zdůraznit, že v případě povolení k pobytu za účelem podnikání nestačí, aby byl cizinec pouze formálně zapsán do příslušných rejstříků, ale je třeba trvat na faktickém vykonávání podnikatelské činnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81 a ze dne 24. 3. 2011, č. j. 9 As 80/2010 – 200).

Jestliže je neplnění povoleného účelu pobytu po delší dobu dostatečně závažným důvodem pro neprodloužení pobytu cizince na území České republiky, tím spíše musí být překážkou pro udělení exkluzivní formy pobytového oprávnění, jakým je trvalý pobyt, jež jeho držitele v mnohém zrovnoprávňuje se státními občany České republiky a je v zásadě doživotní. Soud proto uzavírá, že neplnění účelu předchozího pobytu na území České republiky žalobcem po delší dobu (nejméně od 7. 3. 2016) lze podřadit pod pojem závažné narušení veřejného pořádku podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. K tomuto závěru ostatně správní soudy již v minulosti opakovaně dospěly (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2006, č. j. 11 Ca 51/2006 – 43, rozsudek Krajského

soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 64/2016 – 72, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2017, č. j. 30 A 139/2016 – 79).

Z výše uvedeného je též prima vista zřejmé, že výkon nelegální práce nebyl důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce správními orgány, jak se žalobce mylně domnívá, a proto jsou jeho námitky týkající se údajného porušení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu správními orgány zcela irelevantní (míjí se s rozhodovacími důvody) a žalovaný nepochybil, pokud na ně výslovně nereagoval. Ze stejného důvodu je irelevantní i námitka žalobce, že dle dosavadní správní praxe (doložené fotokopiiemi dvou rozhodnutí žalovaného) „není možné na výkon nelegální práce vztáhnout výhradu závažného narušení veřejného pořádku a zamítnout žádost o povolení k trvalému pobytu z důvodu uvedeného v § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců“. Na tomto místě je třeba pro úplnost uvést, že dvě rozhodnutí žalovaného navíc nemohla založit legitimní očekávání žalobce. Individuální správní akt je jednostranným správním úkonem, který činí správní úřad nebo jiný oprávněný vykonavatel veřejné správy s cílem vyvolat přímé vnější účinky v jednotlivém případě. Individuální správní akt nemá moc zákona, není všeobecně závazný. Legitimní očekávání může založit pouze taková správní praxe, která je ustálená, jednotná a dlouhodobá a která opakovaně (nikoli v jednom či ve dvou případech) potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132). Existenci takové ustálené správní praxe však žalobce netvrdil a neprokazoval (přitom pokud chce být žalobce s touto námitkou úspěšný, musí vždy rozhodovací praxi, která měla založit jeho legitimní očekávání co do výše sankce, tvrdit a doložit /srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 159/2014 – 52, bod 157/), poukazoval – jak již bylo uvedeno výše – pouze na dvě rozhodnutí žalovaného. Dále nelze zapomínat na to, že správní praxe nemůže být strnulá a nemůže zůstat bez vývoje. Není proto vyloučeno, aby (a to i při nezměněné právní úpravě) byla nejen doplňována, ale i měněna. Opačný přístup by totiž mohl vyústit v to, že by se správní orgány nemohly odchýlit od dosavadní správní praxe – která např. nereflektovala výklad zákona prováděný soudy či aktuální situaci na úseku vnitřní bezpečnosti státu. Takovou interpretaci principu předvídatelnosti rozhodovací činnosti orgánů veřejné moci ústící v absurdní důsledky (ohrožení vnitřní bezpečnosti státu) je samozřejmě nutno odmítnout. Ostatně Nejvyšší správní soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 – 86 (a následně v řadě dalších rozhodnutí, za všechny srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 46/2012 – 87, či rozsudek téhož soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009 – 52, všechny dostupné na www.nssoud.cz), uvedl, že účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem – jinak řečeno, účastník se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem).

Opět pouze pro úplnost je možno dodat, že přílepkové nebyly ani odkazy žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Závěr pátého senátu obsažený v odůvodnění rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009 – 68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně

překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně, byl jako nesprávný odmítnut rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151. Pokud jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011- 85, pak ten byl vydán ve skutkově zcela odlišné věci (žadatel o trvalý pobyt byl uznán vinným trestným činem pokusu vraždy), nadto i v odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že odepření práva trvalého pobytu je sice opatření odpírající jedno z práv vyplývajících z práva volného pohybu osob, nicméně jde o omezení velmi nízké intenzity, protože jím není dotčeno právo pobytu cizince na území České republiky, ale dochází jím pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. Je proto v souladu s požadavkem přiměřenosti a proporcionality mezi omezujícím opatření a závažností jednání, aby důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu byly výrazně méně intenzivní a nebezpečné jednání, než pro účely vyhoštění. Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, bylo zmíněno již výše a lze jen zopakovat, že výklad pojmu „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“ provedený v citovaném usnesení se vztahuje k jinému ustanovení zákona o pobytu cizinců, konkrétně k důvodům vyhoštění [§ 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Na to Nejvyšší správní soud upozornil již v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 – 65, na jehož závěry navázal tentýž soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 – 112.

Důvodnou soud neshledal ani námitku nepřezkoumatelnosti úvah správních orgánů týkajících se přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Nejprve je vhodné připomenout, že obecně se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30, bod 31). Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65; či nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Dále je nutno zdůraznit, že žalobce sám neuvádí, jak konkrétně nepřiměřeně by mělo žalobou napadené rozhodnutí ovlivnit jeho soukromý a rodinný život, když je svobodný, na území České republiky nemá děti, sourozence ani rodiče (otec žije v zemi původu žalobce, matka podle cizineckého informačního systému na území České republiky též nepobývá – viz rozhodnutí založené na listech číslo 66 až 69 soudního spisu, které bylo čteno při jednání dne 29. 11. 2017), nepodniká ani zde nevlastní žádnou nemovitost a jeho vztah k domovskému státu není zásadně narušen. V současné době se navíc žalobce na území České republiky nezdržuje (viz sdělení zástupce žalobce při jednání dne 29. 11. 2017). Ze správního spisu přitom vyplývá, že žalobce byl opakovaně správními orgány vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Vzhledem k „intimní povaze“ dotčené sféry žalobce jej tížilo břemeno tvrzení ohledně prokázání intenzity jeho případných rodinných a soukromých vazeb na území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 Azs

84/2016 – 39). Žalobce toto břemeno ovšem neunesl. Je třeba též připomenout, že obvykle jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území České republiky vytvořil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71). Žalobou napadeným rozhodnutím však pobyt žalobce na území České republiky ukončen nebyl, již vůbec pak žalobci nebyl uložen dlouhodobý zákaz pobytu. Za těchto okolností je dle názoru soudu plně přezkoumatelná úvaha správního orgánu prvého stupně obsažená na poslední straně odůvodnění jeho rozhodnutí (aprobovaná žalovaným) zcela dostatečná.

K tvrzení žalobce, že žalovaný „*naprosto úmyslně vydává opakovaně naprosto nezákonná rozhodnutí pouze za účelem protahování řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, aby mezitím účastník řízení přišel o nižší pobytová oprávnění*“, soud uvádí stručně jen to, že toto žalobní tvrzení nebylo prokázáno. Zástupci žalobce na tomto místě soud též připomíná povinnosti plynoucí z čl. 4 odst. 3 a čl. 17 odst. 1 etického kodexu advokátů (projevy advokáta v souvislosti s výkonem advokacie mají být věcné, střízlivé a nikoliv vědomě nepravdivé a vůči soudům, rozhodčím orgánům, orgánům veřejné správy a jiným orgánům, které rozhodují v právních věcech, jakož i vůči osobám, které plní jejich úkoly, je advokát povinen zachovávat náležitou úctu a zdvořilost) a maximu *suaviter in modo*, *fortiter in re* (či *prudenter in re*, *suavissime in modo*).

Jelikož ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a *contrario*), úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 6. prosince 2017

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: